

## **“La lluita contra la supèrbia ha d'ésser constant”**

És una cosa molt gran saber-se no res davant de Déu, perquè és així. (Solc, 260)

3 de desembre

L'altre enemic, escriu sant Joan, és la concupiscència dels ulls, una avarícia de fons, que ens duu a no avaluar sinó allò que es pot tocar. Els ulls que resten com enganxats a les coses terrenals, però també els ulls que, per això mateix, no saben descobrir

les realitats sobrenaturals. Per tant, podem fer servir l'expressió de la Sagrada Escriptura, per referir-nos a l'avarícia dels béns materials i, a més, a aquesta deformació que mena a observar el que ens envolta -els altres, les circumstàncies de la nostra vida i del nostre temps- solament amb visió humana.

Els ulls de l'ànima s'entelen; la raó es creu autosuficient per a entendre-ho tot, prescindint de Déu. Es una temptació subtil, que s'empara en la dignitat de la Intel·ligència, que el Nostre Pare Déu ha donat a l'home perquè el conegui i l'estimi lliurement. Arrossegada per aquesta temptació, la intel·ligència humana es considera el centre de l'univers, s'entusiasma novament amb el *sereu com déus* i, en omplir-se de l'amor d'un mateix, dóna l'esquena a l'amor de Déu.

(...) La lluita contra la supèrbia ha d'ésser constant, perquè no debades s'ha dit gràficament que aquesta passió mor un dia després de morir cada persona. Es l'altivesa del fariseu, que Déu es resisteix a justificar perquè hi troba una tanca d'autosuficiència. És l'arrogància que condueix a menysprear els altres homes, a dominar-los, a maltractar-los: *perquè on hi ha supèrbia, allí hi ha ofensa i deshonra*. (És Crist que passa, 6)

---